

Откровението на Исус Христос – номер петнадесет

Седмият печат и разпечатването на пророческата истина

Jeff Pippenger

2023-11-13

И когато отвори седмия печат, настана мълчание на небето около половин час. И видях седемте ангела, които стояха пред Бога; и на тях се дадох седем тръби. И дойде друг ангел и застана при олтара, като имаше златна кадилница; и нему се даде много тамян, за да го принесе с молитвите на всички светии върху златния олтар, който беше пред престола. И димът от тамяна, който възлизаше с молитвите на светиите, се издигна пред Бога от ръката на ангела. И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и го хвърли на земята; и станаха гласове, гръмове, светкавици и земетресение. Откровение 8:1–5.

Ние разглеждаме изливането на свещен огън от небесното светилище през периода от историята, когато Съединените щати ще низведат несвят огън от първото небе. Откровението за онова, което изговориха седемте гръма в десета глава на Откровение, трябваше да бъде запечатано до тъкмо преди приключването на благодатното време. Благодатното време също е представено като стоящо на прага на приключване, когато се отваря седмият печат.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който е не праведен, нека върши неправда още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека върши правда още; и който е свят, нека бъде свят още. Откровение 22:10, 11.

Отварянето на седмия печат става, когато седемте ангела се приготвят да затръбят.

И седемте ангела, които имаха седемте тръби, се приготвиха да затръбят. Откровение 8:6.

Когато благодатното време приключи, „никой“ не е „в състояние да влезе в храма“, защото ходатайственото служение на Христос за греховете на човешките е завършило. Благодатното време е приключило и на седемте ангели е заповядано да излеят чашите на Божия гняв.

И храмът се изпълни с дим от славата на Бога и от Неговата сила; и никой не можеше да влезе в храма, докато не се изпълнят седемте язви на седемте ангели. И чух силен глас от храма, който казваше на седемте ангели: Идете по пътищата си и излейте на земята чашите на Божия гняв. Откровение 15:8; 16:1.

Няма никакво указание, че седемте ангели, които затръбят със седемте тръби в Откровение, глави девета до единадесета, са различни от седемте ангели, които изливат седемте последни язви. Напротив, пророческите характеристики на съдбите, представени

чрез седемте тръби, съответстват на мястото и въздействията на седемте чаши на Божия гняв в глава шестнадесета. Като още по-пряка връзка, съдбите на тръбите са пряко наречени язви.

А останалите човеци, които не бяха избити от тези язви, пак не се покаяха за делата на ръцете си, та да не се покланят на бесове и на идоли от злато, сребро, мед, камък и дърво, които нито могат да виждат, нито да чуват, нито да ходят. Откровение 9:20.

Отварянето на седмия печат е умишлено поставено в контекста на близостта на края на благодатното време. Седмият печат представлява второ свидетелство за онова, което седемте гръмотевици „изговориха“, а на Йоан, както и на Павел, бе забранено да запишат.

И извика със силен глас, както когато лъв рикае; и когато извика, седемте гръма проговориха с гласовете си. И когато седемте гръма проговориха с гласовете си, аз щях да пиша; и чух глас от небето, който ми казваше: Запечатай онова, което седемте гръма изговориха, и недей го писа. Откровение 10:3, 4.

Онова, което бе „изговорено“ от седемте гръма, бе запечатано, а в двадесет и втора глава пророчеството, което бе запечатано в книгата Откровение, трябваше да бъде разпечатано; и както при седмия печат, то трябваше да бъде разпечатано непосредствено преди да се затвори благодатното време.

Сестра Уайт посочва, че запечатването на онова, което седемте гръмове „изговориха“, представляваше същото действие на Лъва от Юдовото племе, както когато Той заповяда на Данаил да запечата книгата си до времето на края. Книгите на Данаил и Откровение са една и съща книга, и в Откровение Исус е представен като Лъвът от Юдовото племе, когато разпечатва книгата, запечатана със седем печата; следователно именно Лъвът от Юдовото племе е Този, Който също заповяда на Данаил да запечата книгата си до времето на края. Лъвът от Юдовото племе е Този, Който запечатва и разпечатва Своето Слово, защото Той е Словото.

„След като тези седем гръмотевици изрекоха гласовете си, към Йоан идва повелението, както и към Даниил по отношение на малката книга: „Запечатай онова, което седемте гръмотевици изрекоха.““ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, том 7, 971.

Вътрешните доказателства в книгите Даниил и Откровение показват, че разпечатването на седмия печат е втори свидетел на разпечатването на онова, което изговориха седемте гръма. И разпечатването на книгата на Даниил, и разпечатването на книгата, запечатана със седем печата, показват, че истините, които се разкриват, когато едно пророческо послание бъде разпечатано, имат прогресивен характер. Ето защо книгата на Даниил го определя като увеличение на знанието, а книгата Откровение го представя като премахване на един печат след друг.

Това е светлина, която става все по-ярка и по-ярка до съвършения ден.

Но пътят на праведните е като сияйната светлина, която свети все по-ярко до пълния ден. Притчи 4:18.

Когато „истината“ бъде разпечатана, тя е прогресивна.

„Ако за древния Божий народ е било необходимо често да си припомним Неговите отношения към тях — в милост и съд, в наставление и изобличение, — то е също тъй важно и ние да съзерцаваме истините, предадени ни в Неговото Слово, — истини, които, ако бъдат взети присърце, ще ни доведат до смирение, покорност и послушание към Бога. Ние трябва да бъдем осветени чрез истината. Божието Слово представя особени истини за всяка епоха. Отношенията на Бога с Неговия народ в миналото трябва да получат нашето внимателно внимание. Ние трябва да научим уроците, които те са предназначени да ни преподават. Но не бива да оставаме удовлетворени само с тях. Бог води Своя народ стъпка по стъпка. Истината е прогресивна. Искреният търсач непрестанно ще получава светлина от небето. „Що е истина?“ трябва винаги да бъде нашият въпрос.“ Signs of the Times, May 26, 1881.

В края на юли 2023 г. Откровението на Исус Христос започна да се разпечатва.

Както при седмия печат, а също и при изричанията на седемте гръмове, Откровението на Исус Христос се разпечатва непосредствено преди да приключи времето на благодатта. То предоставя трето свидетелство за същата вест, представена чрез снемането на седмия печат и седемте гръмове. Тези три представяния в книгата Откровение са трима свидетели, които се съчетават, за да съставят вестта на Откровението на Исус Христос. Разпечатването на тези трима свидетели е постепенно. Неговите въздействия също са постепенни.

„Послушанието към Божия закон е освещение. Има мнозина, които имат погрешни представи относно това дело в душата, но Исус се молеше Неговите ученици да бъдат осветени чрез истината и добави: „Твоето слово е истина“ (Йоан 17:17). Освещението не е мигновено, а постепенно дело, както и послушанието е непрекъснато. Докато Сатана ни притиска със своите изкушения, борбата за себенадмогване ще трябва да се води отново и отново; но чрез послушание истината ще освещава душата. Онези, които са верни на истината, чрез заслугите на Христос ще победят всяка слабост на характера, която ги е довела дотам да бъдат оформяни от всяко променливо житейско обстоятелство.“ Вярa и дела, 85.

Постепенното развитие на разбирането на Откровението на Исус Христос започна да се публикува в края на юли 2023 г. Процесът на разбиране на истините, които започнаха да се публикуват по онова време, започна малко след 18 юли 2020 г.

Истината, която е разпозната в вестта за разпечатването на седмия печат, се отнася до ориентирния белег на Среднощния вик. Среднощният вик в милеритската история беше прогресивно развитие на истината, и този факт може да бъде показан чрез исторически преглед на делото на Самуил Сноу. Исус илюстрира движението на третия ангел чрез движението на първия ангел, защото Той винаги илюстрира края с началото.

Истините, които се събират заедно, за да образуват вестта на Среднощния вик, представляват разбиране за това кой е Бог и как Неговият характер е представен в Неговото Слово. Тези истини включват и едно много подробно описание на историческия процес,

който онези, които в крайна сметка ще прогласят вестта на Среднощния вик, ще изпълнят. Скритата история на седемте гръма е онова, което определя този исторически процес. Седмият печат е част от този подробен исторически процес, но неговото разкриване е насочено към периода от време, който започва, когато вестта на Среднощния вик бъде завършена, като по този начин отбелязва кога се осъществява запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Постепенното снемане на седмия печат започва, когато вестта на Среднощния вик е напълно развита, както е илюстрирано от лагерното събрание в Ексетър през лятото на 1844 година. Тези статии представляват вашата лична покана да дойдете на лагерното събрание в Ексетър.

Когато седмият печат бъде отворен, огън от олтара се хвърля на земята и настава „гласове, и гръмове, и светкавици, и трус“. „Глас“ представлява тръба.

Викай с пълен глас, не се въздържай; издигни гласа си като тръба и покажи на Моя народ престъплението му, и на дома Яковов — греховете му. Исаия 58:1.

Гласът на тръба обозначава вест, която предупреждава за надвисващ съд. Когато Исаия повелява на Божия народ да издигне гласа си като тръба, те трябва да „викат“ високо. Вестта на Среднощния вик се разпечатва непосредствено преди часа на земетресението на неделния закон. Вестта на Среднощния вик, която се разпечатва непосредствено преди скоро идващия неделен закон, е вестта, която нараства до силен вик. Когато Исаия казва: „Викай с пълен глас“, той има предвид съчетание с силния вик на третия ангел, който е вторият глас, присъединяващ се към вестта на Среднощния вик. Могъщата вест на Среднощния вик е предупреждение за седмата тръба, която е третото горко. Божият народ трябва да разбере, че когато тази тръбна вест бъде възвестена, те се намират в последните мигове на своето благодатно време. Следователно повелбата на Исаия е предупреждение да се приготвят за приключването на благодатното време, предупреждение, че тръбният съд на третото горко на исляма е на път да поразии Съединените щати за това, че са отхвърлили Божията събота. При неделния закон Среднощният вик, който е първият от двата „гласа“ в Откровение, осемнадесета глава, нараства до силен вик, докато другите Божии чада, които все още са във Вавилон, бъдат призовани да излязат.

„Истината за настоящето време, вестта на третия ангел, трябва да бъде прогласявана със силен глас, тоест с нарастваща сила, когато се приближаваме към великото последно изпитание.“ The 1888 Materials, 710.

„Нарастващата сила“ на „силния вик“ на третия ангел беше предобразена при Синай, когато Десетте заповеди бяха прогласени от самия Йехова. Тръбата в тази история нарастваше в сила, докато планината се тресеше и се превръщаше в дим. Страхът беше толкова голям, че дори Моисей силно трепереше. Тогава народът издигна своите „гласове“ в страх, молейки Божият „глас“ да престане да звучи.

И звук от тръба, и глас на думи; чийто глас онези, които го чува, се помолиха словото да не им се говори вече повече; (защото не можеха да понесат това, което бе заповядано: „И ако дори звяр се допре до планината, ще бъде убит с камъни или пронизан със

стрела“; и тъй страшно беше видението, че Моисей каза: „Изключително много се боя и треперя“). Евреи 12:19–21.

„Гласът“, който „те“ бяха „чули“, представлява „гласа“ на предупредителната вест на третия ангел. В ужасна мъка те отвърнаха със собствените си „гласове“. Гласовете при неделния закон са представени също и от неразумните девици, които искат масло, а гласовете на мъдрите девици им казват да идат и да си купят за себе си. При приключването на благодатното време за човечеството „гласовете“ на онези, които осъзнават, че са изгубени, както и неразумните адвентни девици при неделния закон, викат към канарите и планините да паднат върху тях. Неделният закон е предобразен чрез даването на закона на планината Синай.

„При чудните проявления на божествената сила в онзи тържествен случай — тайнствените звуци на тръбата, които ставаха все по-силни и по-страшни, тътненето на гръмотевиците, отекващо от всяка планинска страна, блясъкът на мълниците, осветяващ строгите и тържествени висини, и на върха на Синай, сред облак, и буря, и гъст мрак, славата Божия като пояждащ огън — при тези знамения на присъствието на Йехова сърцата на Израил отпаднаха от страх и цялото общество „застана надалеч“. Дори Моисей възкликна: „Прекомерно много се боя и треперя.“ Тогава над бушуващите стихии се чу гласът на Йехова, изговарящ десетте предписания на Своя закон.

„Когато великото Божие огледало разкри на израилевия народ истинското им състояние, душите им бяха обзети от ужас. Страшната сила на Божиите изречения им се струваше повече, отколкото треперещите им тела можеха да понесат. Те умоляваха Моисей: „Говори ти с нас, и ние ще слушаме; но Бог да не говори с нас, да не би да умрем.“ Когато пред тях беше представено великото Божие правило на правдата, те осъзнаха, както никога преди, оскърбителния характер на греха и собствената си вина пред един чист и свят Бог.“ Signs of the Times, March 3, 1881.

Когато огънят от олтара бъде хвърлен на земята, има „гласове, и гръмотевици, и светкавици, и земетресение“. „Гърменето и светкавиците“ са символи на Божиите съдби. При неделния закон Съединените щати ще са изпълнили докрай своята „чаша на беззаконието“ и „националното отстъпление ще бъде последвано от национална разруха“. „Чашата на беззаконието“ се изпълва в четвъртото поколение, защото и двата рога на земния звяр преминават през четири поколения на нарастващ бунт. Неделният закон отбелязва момента, в който Божиите съдби, представени чрез „гръмотевици и светкавици“, се изливат и те се изливат върху четвъртото поколение.

„За аморейците Господ каза: „В четвъртото поколение те ще се върнат тук; защото беззаконието на аморейците още не се е изпълнило.“ Макар този народ да се отличаваше със своето идолопоклонство и поквара, той още не бе препълнил чашата на своето беззаконие и Бог не щеше да даде заповед за пълното му изстребление. На народа трябваше да бъде дадена възможност да види Божествената сила, проявена по явен начин, за да остане без извинение. Състрадателният Създател бе готов да търпи тяхното беззаконие до четвъртото поколение. Ала ако не се забележеше промяна към по-добро,

Неговите съдби щяха да паднат върху тях.“

„С безпогрешна точност Безкрайният все още държи сметка на всички народи. Докато Неговата милост се предлага с призови към покаяние, тази сметка ще остане отворена; но когато числата достигнат определена сума, която Бог е определил, започва служението на Неговия гняв. Сметката се затваря. Божественото дълготърпение престава. Няма вече ходатайство на милост в тяхна полза.“ Свидетелства, том 5, 208.

Сестра Уайт определя присъдите, които започват със закона за неделята, като „Божите унищожителни съдби“. Тя учи, че за неразумните лаодикийски адвентисти е твърде късно — за онези, които са имали възможност да се приготвят за кризата в среднощния вик, но са отказали да направят това. Това време на унищожителни съдби за неразумните девици е „време на милост“ за онези, които все още не са чули истината.

„О, да би народът познал времето на своето посещение! Има мнозина, които още не са чули изпитващата истина за това време. Има мнозина, с които Божият Дух се бори. Времето на Божиите разрушителни съдби е време на милост за онези, които не са имали възможност да узнаят какво е истината. Господ нежно ще ги погледне. Неговото милостиво сърце е трогнато; ръката Му е още простряна, за да спасява, докато вратата е затворена за онези, които не пожелаха да влязат.“ Свидетелства, том 9, 97.

Когато се отвори седмият печат, има „гласове, и гръмове, и светкавици, и земетресение“. „Часът“, когато „земетресението“ от Откровение единадесета глава беше изпълнено за пръв път, беше Френската революция, а съвършеното изпълнение на този „час“ е „трусът“ на звяра от „земята“ при скоро идващия неделен закон. Именно в този „час“ седмият печат се отваря напълно. Кръстът е предобраз на неделния закон, и при кръста стана голямо земетресение.

А Исус, като извика отново със силен глас, предаде духа Си. И ето, завесата на храма се раздра на две отгоре до долу; и земята се потресе, и скалите се разцепиха. Матей 25:51.

На кръста едно сатанинско царство бе съборено, както ще бъде и при неделния закон.

„Христос не предаде живота Си, докато не извърши делото, за което бе дошъл да стори, и с последния Си дъх възкликна: „Свърши се.“ Йоан 19:30. Битката бе спечелена. Неговата десница и Неговата свята мишца Му извоюваха победата. Като Победител Той постави знамето Си на вечните висоти. Нямах ли радост сред ангелите? Цялото небе тържествуваше в победата на Спасителя. Сатана бе победен и знаеше, че царството му е изгубено.“ Копнежът на вековете, 758.

Земетресението на кръста е представяне на „истината“, която е Алфа и Омега. „Истината“ е началото, средата и краят; това е еврейската дума, която е образувана чрез събирането на първата, тринадесетата и последната буква от еврейската азбука. Имаше земетресение, когато Христос умря, а след това и друго земетресение при Неговото възкресение. При кръста имаше първо земетресение, после гробът, а след това земетресението при Неговото възкресение. И при двете земетресения гробове се отвориха.

„Когато Исус, докато висеше на кръста, извика: „Свърши се“, скалите се разцепиха, земята се разтrese и някои от гробовете се отвориха. Когато Той възкръсна като Победител над смъртта и гроба, докато земята се люлееше и славата на небето сияеше около свещеното място, мнозина от праведните мъртви, покорни на Неговия призив, излязоха като свидетели, че Той е възкръснал. Тези удостоени с благоволение, възкръснали светии излязоха прославени. Те бяха избрани и свети люде от всички векове, от сътворението чак до дните на Христос. Така, докато юдейските водачи се стремяха да прикрият факта на Христовото възкресение, Бог избра да изведе от гробовете им една група, за да засвидетелства, че Исус е възкръснал, и да възвести Неговата слава.“ Ранни писания, 184.

При първото земетресение гробове се отвориха, а при последното земетресение беше отворен гробът на Христос. В Откровение единадесета глава двамата свидетели излизат от гробовете си в същия час, когато става земетресението. Земетресението е неделният закон, който е предобразен от кръста. Следователно в часа на неделния закон трябва да има две възкресения. Първото представлява раждането на сто четиридесет и четирите хиляди, което настъпва преди жената да започне да се мъчи, а второто става в нейните родилни мъки. Жената от Откровение дванадесета глава първо ражда мъжкото дете, което ще управлява народите с железен жезъл, без никакви родилни болки. После, при неделния закон, нейните мъки започват и тя ражда второто дете. Първо тя ражда Илия, а накрая ражда Моисей. Неделният закон е часът на възкресението на близнаците от Откровение седма глава.

Когато седмият печат се отвори напълно при неделния закон, на небето настъпва мълчание за половин час.

„Но Бог страдаше със Своя Син. Ангелите съзерцаваха агонията на Спасителя. Те видяха своя Господ, обкръжен от легиони сатанински сили, Неговото естество притиснато от потреперващ, тайнствен ужас. На небето цареше мълчание. Нито една арфа не беше докосната. Ако смъртните биха могли да видят удивлението на ангелското войнство, когато в безмълвна скръб те наблюдаваха как Отец отдръпваше Своите лъчи на светлина, любов и слава от Своя възлюбен Син, те биха разбрали по-добре колко оскърбителен е грехът в Неговите очи.“ Копнежът на вековете, 693.

Първият половин час от часа на земетресението представлява първото раждане или възкресение на двамата свидетели. В този половин час двамата свидетели са запечатани. Те трябва да бъдат запечатани предварително, преди неделния закон, защото са знамето, което призовава другото дете от гроба през оставащия половин час. Второто дете може да бъде приведено към живот единствено чрез това да види мъже и жени с Божия печат по време на мъчителните страдания на кризата на неделния закон.

„Делото на Светия Дух е да убеди света за грях, за правда и за съд. Светът може да бъде предупреден само когато види онези, които вярват в истината, осветени чрез истината, да действат според високи и святи принципи, като ясно и възвишено показват разграничителната линия между онези, които пазят Божиите заповеди, и онези, които ги тъпчат под нозете си. Освещението чрез Духа означава разликата между онези, които

имат Божия печат, и онези, които пазят един фалшив ден за почивка. Когато дойде изпитанието, ясно ще се покаже какво е белегът на звяра. Това е пазенето на неделята. Онези, които, след като са чули истината, продължават да смятат този ден за свят, носят знака на човека на греха, който е помислил да промени времена и закони.“ Bible Training School, 1 декември 1903 г.

Първородните на жената са сто четиридесет и четирите хиляди, които в книгата Откровение са определени като първите плодове. Те представляват знамението, което другото стадо трябва да разпознае в кризата и конфликта на борбата около неделния закон. Това знамение е съботата, която сто четиридесет и четирите хиляди отстояват във време, когато е незаконно да се прави това. Сестра Уайт нарича тяхното знаме „окървавеният стяг на Княз Емануил“.

„Във видение видях две войски в страшен конфликт. Едната войска беше водена от знамена, носещи знаците на света; другата беше водена от окървавеното знаме на Княз Емануил. Знаме след знаме бе оставяно да се влачи в праха, докато рота след рота от Господната войска преминаваше към врага, а племе след племе от редиците на неприятеля се присъединяваше към пазещия Божиите заповеди Божий народ. Ангел, летящ веред небето, поставяше знамето на Емануил в много ръце, докато един могъщ военачалник извикваше със силен глас: „Стройте се! Нека онези, които са верни на Божиите заповеди и на свидетелството за Христос, сега заемат мястото си. Излезте отсрещ тях и се отделете, и не се допирайте до нечистото, и аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, а вие ще Ми бъдете синове и дъщери. Нека всички, които желаят, се притекат в помощ на Господа, в помощ на Господа против силните.““ Свидетелства, том 8, 41.

Окървавеното знаме е онова, което другото Божие стадо трябва да види във времето на кризата на неделния закон. Знамето е възходяща светлина, носена от сто четиридесет и четирите хиляди. Това знаме е червено на цвят, защото е окървавено знаме. Това знаме бе предобразено в битката при Йерихон, когато Раав прие и закриляше съгледвачите, а след това призна своето подчинение на Иисусовата войска, като постави алена нишка на прозореца си. Раав представлява Божиите второродни деца в кризата на неделния закон, които виждат и приемат аления знак и идват в послушание към Иисусовата войска. Алената нишка, която бе използвана от Раав, беше знак за Иисусовата войска да не унищожава дома на Раав.

Раав представлява онези, които все още се намират във Вавилон по време на кризата, свързана със закона за неделята, а войската на Исус Навин представлява първородните от сто четиридесет и четирите хиляди. Аленият шнур е символът на Божията събота. Аленият шнур беше заповедта на съгледвачите, дадена на Раав, която тя трябваше да изпълни, ако желаше да получи Божията закрила.

Ето, когато влезем в земята, ще привържеш този ален шнур на прозореца, през който ни спусна; и ще прибереш при себе си в дома си баща си, майка си, братята си и целия дом на баща си. Исус Навин 2:8.

Знакът, който онези, които все още са във Вавилон, трябва да видят, е представен чрез алената нишка, която е съботата, но която също така обозначава разграничението между двамата близнаци. Първородният близнак е сто четиридесет и четирите хиляди, защото те носят в ръцете си обагреното с кръв знаме на Княз Емануил.

И ще издигне знаме за народите, и ще събере изгонените от Израил, и ще събере разпръснатите от Юда от четирите краища на земята. И завистта на Ефрем ще се отмахне, и противниците на Юда ще бъдат отсечени; Ефрем няма да завижда на Юда, и Юда няма да притеснява Ефрем. Но те ще налетят върху плещите на филистимците към запад; заедно ще ограбят източните; ще прострат ръка върху Едом и Моав; и амонците ще им се покорят. Исая 11:12–14.

Първородният близнак носи аления белег, тоест алената връв, която обозначава първородния. Първородният близнак е Зара, а второродният е Фарес.

И когато настъпи времето да роди, ето, в утробата ѝ имаше близнаци. И когато раждаше, единият подаде ръката си; и бабата взе и върза на ръката му алена нишка, като каза: Този излезе пръв. И стана така, че когато той дръпна ръката си назад, ето, брат му излезе; и тя каза: Как си си пробил път? Нека този пробив бъде върху тебе; затова му бе дадено името Фарес. А след това излезе брат му, на чиято ръка беше алената нишка; и името му беше Зара. Битие 38:27–30.

Зара означава изгряваща светлина, а Фарес означава да пробие. Когато близнакът Фарес види изгряващата светлина на знака на алената нишка върху ръката на своя брат близнак Зара, той „пробива“, или излиза от Вавилон. Разпознаването от страна на Зара на изгряващата светлина на алената нишка установява подчинението на последно родения близнак на първородния близнак.

И ще дойдат от изток и от запад, и от север, и от юг, и ще насядат в Божието царство. И ето, има последни, които ще бъдат първи, и има първи, които ще бъдат последни. Лука 13:29, 30.

Скритата история на седемте гръма определя три ориентирни белега. Първият и последният ориентиран белег са разочарования. Периодът между първото разочарование и вестта на Среднощния вик е времето на забавянето. От Среднощния вик, който е вторият ориентиран белег, периодът от време е времето на запечатването. Периодът, който е времето на запечатването, завършва при последното разочарование.

Скритата история на седемте гръма определя три ориентировъчни белега. Първият и последният ориентировъчни белези са отварянето на гробовете при земетресение. Периодът между отварянето на първия гроб и вестта на Среднощния вик е времето на забавянето. От Среднощния вик, който е вторият ориентировъчен белег, периодът от време е времето на запечатването. Периодът, който е времето на запечатването, завършва с отварянето на последния гроб.

Тези двама свидетели на трите стъпки от скритата история на седемте гръмове са засвидетелствани също и чрез смъртта и възкресението на Христос. Първото отваряне на гроба беше символизирано чрез Христовото кръщение във водния гроб, а последният гроб беше кръстът. Между кръщението на Христос и кръста Христос прогласяваше Своята вест, която беше предобраз на Среднощния вик. Той извърши това прогласяване за хиляда двеста и шестдесет дни. След кръста, в лицето на Своите ученици, вестта на Среднощния вик беше повторена в продължение на хиляда двеста и шестдесет дни до смъртта на Стефан.

Двамата свидетели от единадесета глава на Откровение бяха упълномощени да дадат вестта на Среднощния вик в продължение на хиляда двеста и шестдесет дни. След това те бяха убити и оставени на улиците за хиляда двеста и шестдесет дни, докато не бяха върнати към живот и упълномощени.

Ще продължим да изследваме тези истини в следващата статия.

„Освен ако не настъпи истинско обръщане на душата към Бога; освен ако жизненото дихание на Бога не съживи душата за духовен живот; освен ако изповядващите истината не бъдат движени от роден от небето принцип, те не са родени от нетленното семе, което живее и пребъдва довека. Освен ако не се уповават на правдата на Христос като на единствената си сигурност; освен ако не подражават на Неговия характер, не се трудят в Неговия дух, те са голи, те не са облекли одеждата на Неговата правда. Мъртвите често биват представяни за живи; защото онези, които изработват това, което наричат спасение, според собствените си представи, нямат Бога да действа в тях и да ги прави искащи и действащи според Неговото благоволение.“

„Тази група е добре представена чрез долината на сухите кости, която Езекиил видя във видение.“ Review and Herald, 17 януари 1893 г.